4de. Jaargang. — Curacao den 14n. Mei 1887. — N° 176

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURACAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

De Agentuur:
JAN ELLIS, *Curaçao,* — Otrabanda.
JUAN CAPRILES, *Aruba,* — Playa.
JOSÉ A. ROSA HERRERA, *Bonaire.* — Playa.
UITSLUITEND AGENT VOOR FRANKRIJK
Telssedre 39, Rue Paradis Poissonnière, Parijs.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

SCHEEPSTIJDINGEN.
aankomst alhier:

16 Mei	*City of Monticello*	v. Maracaibo
18 „	*Philadelphia*	„ New York
19 „	*Duitsche St.*	„ Hamburg

CALENDARIO.
Mei.

15 DOMINGO	S. Servacio, ob.
16 LUNA	S. Bonifacio, m.
17 MARTES	S. Isidoro, c.
18 RAZON	S. Juan Nepomuceno, m.
19 HUEBES	Ascencion di Nos Sonjor
20 VIERNES	S. Bernardino, c.
21 SABRA	S. Felix di Centalicio, c.

STAND DER MAAN.

N. M. 22 Mei 6 u. 29 min. P. M.

Opkomst der Zon:
20 Mei 5 ure 40 min.
Ondergang der Zon:
20 Mei 6 ure 20 min.

SCHEEPSTIJDINGEN.
vertrek van hier:

18 Mei	*Valencia*	naar	N.-York.
20 „	*Maracaibo*	„	Maracaibo
31 „	*Duitsche St.*	„	Hamburg.

WIJLEN

Mgr. C. H. J. REIJNEN.

Wie kon 't denken dat de wonde aan ons Vicariaat toegebracht door den dood van Mgr. H. J. A. van Ewijk, dat die wonde zoo spoedig op nieuw zou opengereten worden door het verlies van onzen nieuwen Bisschop Mgr. C. H. J. Reijnen. Maar wat niemand gedacht of verwacht heeft, is geschied.

Nog geen jaar is er verloopen sinds het afsterven van Mgr. van Ewijk, nog geen vijf maanden heeft Mgr. Reijnen als Bisschop en Vicarus Apostolicus de Missie van Curaçao geleid en bestuurd, en nu reeds op den 10 Mei hebben wij met droefheid en weemoed onzen Geestelijken Herder grafwaarts gebracht. De slag is inderdaad verpletterend die op de Katholieken en men kan zeggen op de geheele kolonie is neergevallen; de droefheid over dat onverwacht heengaan van onzen hooggeschatten Bisschop is dan ook algemeen. Slechts een tweetal jaren heeft Mgr. op Curaçao als Missionaris gewerkt, eenige maanden slechts is de dierbare overledene met de Bisschoppelijke waardigheid bekleed geweest, weinig tijds maar toch genoeg voor de Katholieken van Curaçao om de overtuiging te hebben dat de deugd in hem groot en zijn Apostolische ijver in 't bijzonder buitengewoon was, genoeg om door die deugd en die ijver gesticht te zijn en alle achting en eerbied daarvoor te gevoelen. Geen wonder dan ook dat de droefheid mateloos was toen men onverwachts in den vroegen morgen van den 10 Mei de treurmare vernam dat Mgr. des nachts was overleden. Dit bericht was te meer treffend omdat niemand het gevaar als zoo nabij zijnde, beschouwd had.

Eenige dagen geleden, had Mgr. Zijne Visitatie in de verschillende parochie's begonnen, en de geestdrift en de algemeene blijdschap die zich bij het volk openbaarden op het oogenblik dat Zijne Doorluchtige Hoogwaardigheid Zijn intocht deed, die vreugde en opgewektheid hebben duidelijk getoond, welke liefde en hoogachting het Katolieke volk voor zijn Bisschop gevoelde. En die liefde en hoogachting waren niet ontstaan zonder reden.

De weinige jaren die Mgr. hier op Curaçao doorgebracht heeft, hebben Z. D. Hoogwaardigheid doen kennen als een waardige priester, als een voorbeeldige religieus en als een onvermoeide ijveraar voor den bloei en den vooruitgang van de Missie in 't algemeen en voor het heil der zielen in 't bijzonder. En die H. ijver en wilskracht die onzen waardigen Bisschop bezielden, hebben het leven rijk gemaakt aan onschatbare verdiensten ten opzichte van de Orde van den H. Dominicus en van de Katholieke Kerk.

Op ruim twintigjarigen leeftijd trad Z. D. H. in het klooster der EE. PP. Predikheeren te Langenboom, deed op den gestelden tijd Zijne kleine en groote geloften en ontving 10 Aug. 1863 de H. priesterwijding uit de handen van Z. D. H. Mgr. Zwijzen, Aartsbisschop van Utrecht. Dat men Zijn geleerdheid en deugd kende en wist te waardeeren, getuigde zijn benoeming tot Novice-Meester, een der gewichtigste betrekkingen Zijner Orde, terwijl hij tevens als professor in de Moraal-theologie les gaf. Priesters vormen en opleiden was Zijn taak, die zeker niemand beter dan de priester, zelf zoo rijk aan deugden en begaafdheden, kon volbrengen. Zijn bekwaamheid en deugd werden erkend; dit bleek toen men hem later tot Provinciaal in Nederland benoemde, welke waardigheid hij gedurende acht jaren bekleedde. In deze betrekking bezocht de geleerde en toch eenvoudige priester onze kolonie en deed hij zich als een minzaam en ijverig Geestelijke kennen. Eenigen tijd later werd hij als 't meest waardig en geschikt geacht om in deze kolonie als Vicaris provinciaal werkzaam te zijn.

Toen eerst werd men hier ten volle overtuigd wat hij vermocht te doen op elk gebied. Zijn ijver en zorgzaamheid deed onder Mgr. van Ewijk z. g. de kerk van Pietermaai voltooien; Zijn liefde bracht vele afgedwaalden, zelfs met de grootste offers en moeielijkheden tot de deugd terug.

Zijn voorbeeld van eenvoud en van nederigheid maar toch altijd verheven door priesterlijke waardigheid stichtte een ieder, en eischtte hoogachting en bewondering. Zijn bijzondere liefde en genegenheid voor de jeugd, Zijn onwrikbare overtuiging dat door degelijk Godsdienstig onderwijs de echte Christen en burger gevormd wordt deden hem alles beproeven wat slechts mogelijk was om in de behoefte aan dat onderwijs te voorzien.

In het eerste herderlijk schrijven dat Mgr. tot de geloovigen richtte noemde Hij de zorg voor het Katholiek Onderwijs en de Katholieke opvoeding Zijn eerste plicht. En hoewel wij die zorg maar weinig tijds mochten ondervinden toch heeft onze Doorluchtige Overledene veel, zeer veel op dat gebied tot stand gebracht.

Reeds toen hij als Vicaris Provinciaal in onze Missie werkzaam was heeft hij Mgr. v. Ewijk z. g. geholpen de grondslagen te leggen voor het gebouw der Katholieke opvoeding. Later heeft hij zelf als Vicarus Apostolicus meer en meer uitbreiding gegeven aan de Katholieke instellingen.

Was Nederland reeds lang in het bezit van Katholieke scholen, de kolonie Curaçao moest deze inrichting nog derven, Maar dezelfde oorzaak die het oprichten van Katholieke scholen in het Moederland noodzakelijk maakte was, ook de reden dat hier behoefte gevoeld werd aan flink georganiseerd Katholiek onderwijs. Wie was 't nu die Mgr. v. Ewijk ter zijde stond in deze moeielijke zaak? Mgr. Reijnen. Hij was 't die het Katholiek bijzonder Onderwijs eene groote schrede voorwaarts gebracht heeft. De school van Pietermaai vond in Hem niet alleen een steun en helper maar langen tijd was hij zelf de leider van het Onderwijs en besteedde al zijn vrijen tijd om naast de zaden van Godsvrucht ook de kiemen van kennis en wetenschap in de harten der kinderen te leggen. Hij was 't ook die veel er toe bijgebracht heeft om de katholieke school van Otrobanda te stichten. En toen later het onderwijzend personeel versterkt was geworden door een drietal onderwijzers uit Nederland was 't onze betreurde Bisschop alweder die hen met raad en daad bijstond.

Wanneer het de zaak van het Katholiek Onderwijs betrof kon men verzekerd zijn in hem altijd een helper en steun te vinden.

In een woord Mgr. Reijnen heeft alles gedaan wat slechts eenigszins mogelijk was voor den bloei en de ware beschaving en boven alles voor het geestelijk welzijn dezer kolonie. Hij beminde Curaçao, hij leefde voor Curaçao en mogen wij 't zeggen, hij stierf ook voor Curaçao. Dit alles te samengenomen en vereenigd durven wij vertrouwen dat de Katholieken van dit Vicariaat nooit dezen hun geestelijken Vader zullen vergeten, maar Hem voortdurend zullen gedenken in hunne gebeden.

R. I. P.

MONSENJOR C. H. J. REIJNEN.

Ta apenas cincoe luna pasar koe exaltacion di reverendo Pader Vicario Reijnen na obispado titular di Asuria i su consagracion imponente manera toer solemnizacion católica, tabata motibo di regosiho i alegría i fiesta pa henter gremio católico di nos isla. Ainda e jaga koe morto tristoe di Monsenjor H. J. A. van Ewijk a habri den coerazon di Catolicanan di Curaçao, ta un anja pasar, no a seca: ata nos Vicariato, ata nos gremio católico, sí, ata henter Curaçao nos por bisa

na luto atrobe. ¡Monsenjor Reynen no ta existi mas!

Monsenjor Reynen a desaparece asina inesperadamente for di nos. e golpi-ai a cai asina di repente riba nos coerazon, nos ta sinti nos asina abatido dilanti di un suceso asina tristoe. asina consternar dilanti di destruccion asina lihé di un existencia asina preciosa,—koe ta imposible pa nos di dedica awe na su memoria algun palabra digno di su recuerdo. Morto di un persona stimar ta semper un acontecimiento doloroso, i mientras mas acreedor na stimacion i amor e persona tabata den su bida, un número mas grandi di hende ta jora su pérdida i ta warda su recuerdo den nan coerazon. Ma den major parti di caso, a lo menos morto ta anuncia bo promé ki tesoro é ta bin ranca for di bo. i su aviso ta costumbra bo poco poco coe idea di perde e tesoro-ai, mas ainda, bo ta mira un moribundo sufri, su sufrimento ta jena bo coe compasion, i no poco be bo mes ta resa pidiendo na Donjo di toer cos di no haci mas largo sufrimiento di e moribundo.

Coe Monsenjor Reynen no a sosode asina. Na conocemento di ma sjá hende no a jega sikiera noticia di su enfermedad; i esnan mes koe tabata sabi koe Monsenjor tabata un poco maloe, esnan mes koe tabatin fortuna i honor di jega algun be cerca djé, no a mira den su enfermedad sino un indisposicion koe lo por a stroba e Prelado stimar pa algun dia den su trabao sagradonan, koe é tabata desempenja coe un zelo asina grandi, jen di confianza den Dios i jen di amor pa su Iglesia i pa é rebanjo koe tabata confiar na su vigilancia.

Dia Martes pasar mainta. ora klok di Misanan tabata jena aire coe nan sonido tristoenan manera lamento di Iglesia, i henter pueblo tabata lamanta poentra ta kiko á sosode, ¿kende a supone promé koe nan a tende koe e kloknan-ai tabata anuncia desaparicion di Monsenjor Reynen for di meimei di su jioenan? I lo ke ningun hende a supone sikiera a sosode sinembargo. ¡Misterio incomprensible di Providencia!

Zeló di Senjor a caba coe mi. E palabranan-aki nos por usa na ocasion di Monsenjor Reijnen su morto sin ningun temor di ta acusar di exaheracion. Si for di promé koe su elevacion na obispo, durante mas o menos dos anja koe é tabata aki como Vicario di Pader Dominicanonan, — si for di e tempoe-ai el a dedica toer su forzanan pa traha na bienestar material i moral di nos isla, di cual nos tin prueba di mas grandi den e School Catolica pa mucha homber pober koe el a establece na Pietermaai i koe na principio tabata bao di su mes direccion, coe mes entusiasmo i zelo nos a miré usa toer su influencia pa lamanta otro institucion di Ensenjanza Católica na Otrobanda. I esai ta motibo koe pueblo di Curaçao a experimenta tantoe alegria ora nos Santo Padre Papa Leon XIII a digné elihi Pader Vicario Reijnen pa ocupa e lugá di nos Obispo i Wardador, koe morto di Monsenjor van Ewijk a larga vacante.

Como Vicario Apostólico di Curaçao, Monsenjor Reijnen a dedica su existencia na nos gremio, el a entregé coe curpa i alma pa percura pa su jioenan. Durante e poco tempoe. koe el a ocupa su puesto elevar di Obispo, el a doena prueba koe sn promé palabranan koe el a papia coe su pueblo dia di su instalacion, a nace di fondo di su corazon. *Mi ta boso Tata, i manera un Tata lo mi percura pa boso* el a bisa na e ocasion-ai, i berdaderamente den toer su accionnan, pa su caridad, su afabilidad, su benevolencia, no solamente é tabata sali di lamanta den coerazon di su jioe fielnan un amor grandi i puro. ma é tabata sabi tambe di hacié donjo di admiracion i respeto di hendenan di otro kerementoe tambe, conociendo koe esai lo a judé pa exalta gremio católico ainda mas. Nos, koe tabatin mucho bé ocasion di tende é papia di Curaçao, nos, koe tabatin honor di ricibi su indicacion i su consehonan, nos conoce tambe cuantoe Monsenjor Reijnen tabata stima su pueblo, nos sabi tambe koe, for di dia el a toema e cargo pisar di Vicario Apostólico di Curaçao riba su lomba, é no tabatin sino un ocupacion di sintir: traha na bienestar general di nos colonia i na progreso i exaltacion di nos gremio en particular. Estado di pobreza di poblacion catolica a ranca lágrima for di su wowo mas di un be, pasobra, trahando den pueblo como simple misionario el a hajé na ocasion di sinja conoce necesidadnan di esnan, koe a bin bira despues su jioe espiritualnan. Den último dianan di su bida, ora koe ningun hende por a corda koe su morto tabata asina acerca, ta e mes amor di Tata, e mes entusiasmo pa su Apostolado, e mes zelo grandi di Senjor a hibé di un parokia na otro, na oenda el a hiba su bendicion episcopal, su palabranan di exitacion i consolacion, sin haci caso koe esai por tabatin pa resultado sacrificacion di su bida. Den pleno ehercicio di su mision sagrado, nos por bisa, morto a bin bisjité, jenando coerazon di su jioenan coe tristeza.

Nos a bisa caba na principio, koe ta imposible pa nos dedica awe na memoria di Monsenjor Reijnen algun palabra digno di su recuerdo: i lo nos a escohe di keda ketoe, si nos deber coe público no tabata obliga nos di trece silencio na gritoenan di dolor di nos coerazon, i ocupa nos coe scirbimentoe di algun linja maske ki pober i deslucir nos ánimo abatido meste permiti nos manoe pone nan riba papel.

Coe frecuencia lo nos tin ocasion di papia di Monsenjor Reijnen, di obranan digno di toer alabanza koe el a haci, i di su plan grandi i generosonan koe morto a bin haci bira imposible. Awe pueblo di Curaçao pordona nos si nos meste conforma nos coe e poco koe, haciendo un esfuerzo grandi, nos por ofrecele.

DE KERK IN AFRIKA.

BRIEF van Mgr. LIVINHAC, bisschop van Pacando, apostolisch-vicaris van Nyanza, dd. Notre-Dame de Kamoga (aan de oevers van het Nyanza-meer), 29 September 1886, aan het Genootschap tot voortplanting des Geloofs.

Mijne Heeren!

Ik wil aan uwe bezorgdheid en aan die der lezers uwer analen, tot wie ik ook dezen brief richt, tegemoetkomen door u mededeelingen te doen omtrent de wreede vervolging, die in een der koninkrijken heerscht, welke deel uitmaken mijner uitgestrekte missie in het koninkrijk Ouganda. Dáár oefende ik zelf het apostolisch ambt uit vóór mijne verheffing tot het episcopaat als overste van Ste. Maria de Rubaga.

Door de genade Gods begon het woord des heils overvloedige vruchten voort te brengen onder deze arme volkeren. die overigens in alle bijgeloovigheden en in alle ondeugden verzonken zijn. Verscheidene Christelijke groepen waren ontstaan en verbreidden zich meer en meer; honderden catechumenen en neophyten woonden onze predikingen bij. Maar de koning Mteza, voornamelijk door Muzelmansche slavenhandelaars opgehitst, deed weldra blijken dat hij zich zelfs met geweld tegen deze beweging wilde verzetten. De missionarissen meenden uit voorzichtigheid eenigen tijd den naderenden storm te moeten ontwijken, en op dien tijd werd ik geroepen om de zware taak van het episcopaat te aanvaarden en tevens om zulk een uitgestrekt grondgebied te beheeren.

Mteza stierf echter weldra, en zijn zoon Mouanga, dien ik persoonlijk gekend had en die alsdan vol welwillendheid voor ons was, verlangde uitdrukkelijk dat onze missionarissen in zijne hoofdstad terugkeerden. Maar verscheidene oorzaken gelijk aan die, welke de ongerustheid en het verzet van Mteza opgewekt hadden, hadden weldra ook diens zoon van inzicht doen veranderen. Toen ik van Carthago, waar ik de bisschoppelijke wijding van onzen Eerw. Vader Z. E. den kardinaal Lavigerie ontvangen had, terugkeerde, vernam ik het smartelijke nieuws, dat alles in de missie van Ouganda in den rampzaligsten toestand verkeerde. Mijne oversten hadden mij gelast er mijne verblijfplaats niet te vestigen met het oog op de mogelijkheid van een vervolging, welke mij het bestuur der overige deelen van mijn vicariaat zoude beletten.

Maar ik dacht niettemin, dat het wel mogelijk zou zijn mij zelf van den toestand te vergewissen en mijnen medebroeders, den missionarissen van Algiers en hunne neophyten, de noodige aanmoedigingen en vertroostingen te brengen.

Uw bestuur, mijne heeren, kent al deze bijzonderheden reeds: ik herhaal dezelve hier in het kort om hetgeen gaat volgen begrijpelijker te maken.

In mijn vorigen brief sprak ik u over den terugkeer der missionarissen in Ouganda en over het gulle onthaal, waarin zij zich bij den jongen koning Mouanga mochten verheugen. Hij zeide openlijk, dat God, door onze gebeden en die der Christenen getroffen, hem tot den troon verheven had. Om Hem zijne dankbaarheid te toonen, had hij openlijk de oude bijgeloovigheden van zijne vaderen afgezworen. Hij bad gaarne het Onze Vader en leerde het zijne omgeving, zijne onderdanen aansporende zich te laten onderwijzen en onze neophyten benoemde hij tot staatsbetrekkingen. Deze laatsten gaven hem een schitterend blijk van hunne getrouwheid. Eenige maanden na den dood van Mteza vormden de grooten van het koninkrijk, ziende dat de nieuwe koning de heidensche overleveringen van het land wilde verlaten, en vreezende dat hij hun een godsdienst zou doen omhelzen, welke met hunne ondeugden in strijd was, een samenzwering tegen zijn leven. In een plechtige vergadering zouden zij hem op een gegeven teeken met hunne lansen doorboren en zijn jongen broeder tot koning uitroepen. Drie van onze Christenen, Joseph Mkasa, Andreas Kagoua en een ander, het complot ontdekt hebbende, waarschuwden Mouanga in stilte en zeiden hem dat hij op hen en al de Christenen en hunne onderhoorigen, omtrent 2000 goed gewapende mannen, rekenen kon.

De koning echter deed Katikiro, zijn eersten minister, roepen, die aan het hoofd der samenzwering stond en verklaarde hem dat hij alles wist. Katikiro begint te weenen, vraagt om genade en verzekert wederom zijne getrouwheid. Mouanga vergeeft hem en insgelijks allen anderen samenzweerders. Van af dien dag werd de haat, dien de minister den Christenen toegezworen had, onverzoenbaar. Hij besloot ze allen te verdelgen en met de meest invloedrijksten te beginnen. Het was voor hem een strijd van leven op dood; want de koning had verklaard, dat hij zijne post aan Joseph Mkasa, bij iedereen als vurig Christen bekend, zou geven en dat hij André Kagoua als opperbevelhebber zou aanstellen. Ook liet hij niets onbeproefd om de Christenen bij den koning als gevaarlijk voor te stellen, die hem zoolang zij in kleinen getale waren, getrouw blijven, doch zoodra zij de overhand hadden hem van de troon zouden stooten en een der hunnen in zijne plaats stellen.

Zoowel hier als overal blijft er altijd iets van de lasteringen, zelfs de afschuwelijkste, hangen. Zonder zich eerst openlijk tegen de Christenen te keeren, begon Mouanga hen te wantrouwen en ontdeed zich in de praktijk van een godsdienst, welke de wreedheid, onrechtvaardigheid en polygamie, ingewortelde gebruiken van het koninkrijk Ouganda, verbood. Hij liet echter zijnen onderdanen de vrijheid zich te laten onderwijzen in de geloofswaarheden en toonde zich in het openbaar zoowel als in het bijzonder als den vriend van de Katholieke missionarissen, die men in het land *Baganzi ba Kubaka*, vrienden des konings, noemt. In eenige maanden ontvingen 241 der best onderwezen catechumenen het H. Doopsel; zeven- of achthonderd anderen bezochten onzen catechismus met die getrouwheid. welke wij alleen onder de Baganda's aangetroffen hebben.

Zoo stonden de zaken, toen de tijding van de verovering van een deel van Midden-Afrika door de Duitschers den Koning ten oore kwam. In die negerlanden zijn alle blanken min of meer solidair. Misschien waren wij met al onze goede woorden slechts spionnen om den veroveraars den weg te banen. Terwijl de wijzen zich dit afvroegen, ontving men de tijding, dat een blanke, door een sterk escorte gevolgd, in de Boussoga verschenen was en zich naar Ouganda begaf. Volgens ik weet niet welke voorspelling moeten de veroveraars van dien kant komen. Het was dan ook een algemeene opschudding. De bedoelde reiziger was de Anglicaansche bisschop Hannington. Mouanga wist slechts één middel om het gevaar te bezweren: het was dat het leger, dat toenmaals in Boussoga oorlog voerde, dien blanke en geheel zijn gevolg zou dooden.

Joseph Mkasa, een Christen en geheim raadsheer van den koning, deed al het mogelijke om hem te doen begrijpen dat hij niets van dien vreemdeling te vreezen had; dat, zoo hij hem niet in zijn koninkrijk wilde toelaten, hij hem slechts den toegang te weigeren had zonder daarom zijne handen in zijn bloed te doopen. Pater Lourdel en Joseph deden al hun best en slaagden er eindelijk in den koning te bewegen een contra-order uit te vaardigen; maar het zij dat de expres niet verzonden werd, het zij dat hij te laat kwam, de ongelukkige Hannington werd met zijne mannen vermoord, en de herhaalde stappen van pater Lourdel en Joseph, slechts door de zuiverste naastenliefde gedreven, dienden als voorwendsel om Mouanga te overtuigen, dat zij, die het meest smeekten, zijn grootste vijanden waren. Katikiro, die vooral Joseph doodelijk haatte, maakte hiervan gebruik om diens dood te vragen. De koning waardeerde de groote diensten, die Joseph hem bewees; hij kende zijne zeldzame voorzichtigheid en bewonderde zijne toewijding. Daarom wees hij het voorstel van den minister eerst af. Doch deze herhaalde zijne pogingen. Hij stelde Joseph voor als een der grooten die het meest aan onzen heiligen godsdienst gehecht waren, en daarom als een vijand, van wien men alles te vreezen had. Mouanga gaf eindelijk toe.

Joseph was door iedereen bemind. Zijn post deed hem in gestadige betrekking tot den koning staan. Zonder zich er van te bedienen gelijk zijne voorgangers, om de eenen en de anderen te schaden, deed hij zijn best hun van nut te zijn, en meer dan een heeft het aan zijne voorzichtigheid of aan een goed woord op eene goede plaats van hem te danken, dat hij zijn post niet verloor of het leven behield. Mkadjanga zelf, de verschrikkelijkste der beulen van den koning, schatte hem hoog. Deze wilde dan ook de terechtstelling uitstellen in de hoop dat Mouanga het doodvonnis, dat de minister van hem verkregen had, zou intrekken. Maar deze laatste, die ook vreesde dat de koning, als zijn toorn voorbij was, het bevel zoude herroepen, beval den beul den veroordeelde onmiddelijk te dooden.

(*Wordt vervolgd*).

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

De begrafenis van wijlen MGR. C. H. J. REIJNEN.

Dinsdag ll. had de plechtige begrafenis plaats van het stoffelijk overschot van Mgr. C. H. J. Reijnen Bisschop titulair van Assurië en Vicarius Apostolicus van Curaçao. Ten

half negen ure 's morgens werd door de Geestelijken de Vigilie der overledenen gezongen bij het lijk in het huis van den Bisschop. Daarna werd de hoogvereerde doode naar de St. Anna-Kerk gedragen, voorafgegaan door de Geestelijken en gevolgd door eene ontelbare menigte ontroostbaar om het verlies van hun Weldoener en hun leidsman.

Bij de intrede in de Kerk was de droefheid overweldigend en aan het geween en aan de luide jammerklachten kwam geen einde. Nu werd de plechtige zielemis opgedragen door den Hoog Eerw. pater Vicarius provinciaal geassisteerd door den Zeer Eerw. Heer Pastoor der St. Anna-Kerk en door twee Eerw. Paters Dominicanen.

Na de H. Mis, vóór de absolutie, beklom de Hoog Eerw. Heer Administrator van de Missie Mgr. F. E. C. Kieckens den predikstoel en sprak een troostwoord tot de geloovigen dat op allen een diepen indruk maakte.

Daarna en gedurende den geheelen dag bleef de Kerk gevuld met geloovigen die nog voor het laatst den dierbaren overledene wilden zien en hun liefde en hoogachting kwamen betuigen in een vurig en hartelijk gebed voor de zielerust van hun Bisschop.

's Namiddag ten vijf ure, voordat het lijk grafwaarts werd gedragen, werden de vijf absoluties gezongen, waarbij duizenden, velen van verre zelfs toegestroomd, duizenden zoowel Katholieken als niet Katholieken tegenwoordig waren. Onder dezen die bij de laatste plechtigheid in de Kerk tegenwoordig waren en die het lijk naar het kerkhof volgden en daardoor een laatste hulde brachten aan den ontslapene, bevonden zich de H E Gestr. Heer Gouverneur der Kolonie met zijn twee Adjudanten, de W Ed. Gestr. Heeren Commandanten der dd. Stedelijke Schutterij, van Z. M. Oorlogschip *Koningin Emma der Nederlanden* en van het Garnizoen, de Heeren Consuls en meer andere waardigheidbekleeders.

De deelneming was algemeen, de droefheid en verslagenheid waren groot. De Hoop troost en versterkt ons, de hoop dat God aan Zijn dienaar, die voor Hem alleen geleefd en gewerkt heeft, de belooning zal schenken in den Hemel, en wij daar onzen Vriend en Vader in Zijn Heerlijkheid mogen terugzien.

—MAANDAG a. s. den 16 dezer 's morgens om *half acht ure* zal in de O. L. V. Kerk op Pietermaai, een plechtige uitvaart gehouden worden voor de zielerust van wijlen Z. D. H. Mgr. C. H. J. REYNEN. De Vespers der Overledenen, die deze plechtigheid voorafgaan, zullen *morgen* avond om *half zeven ure* plaats hebben.

—WOENSDAG a. s. den 18den Mei herdenkt de Katholieke bevolking van Curaçao het eerste jaargetij van het overlijden van haren steeds beweenden Herder en Vader, Mgr. H. J. A. VAN EWYK. In den morgen van dien dag, om *half zeven ure*, zal in de St. Anna-Kerk op Otrobanda een solemneele Mis gezongen worden om God's barmhartigheid af te smeeken voor de ziel van dien onvergetelijken Prelaat.

DINSDAG avond ten half zeven zal de Vigilie der overledenen gezongen worden.

—DIA LUNA koe ta bini *siet'or i mei* di mainta lo tin Misa di Difunto na Misa di Pietermaai pa descanso di alma di Su Ilustrisimo Monsenjor C. H. J. REYNEN. *Majan atardi seis or i mei* lo tin Vesper di Difunto.

—DIA RAZON 18 di e luna-aki ta cumpli un anja di morto tristoe di Su Ilmo. Monsenjor H. J. A. VAN EWYK. E fecha-ai asina memorable koe lamentable lo ta recordar den Misa di Sta. Ana na Otrobanda coe un Sacrificio solemne pa pidi Dios su misericordia pa alma di e Tata i Paster koe ainda Curaçao ta jora.

—ZONDAG den 8 dezer, verjaardag van den Hoog Ed. Gestr. Heer N. VAN DEN BRANDHOF, Gouverneur van Curaçao, werd Z. H. E. G. een serenade gebracht door de kapel der dienstdoende Stedelijke Schutterij. De Gouverneur ontving den Kapelmeester en diens muzikanten op het gouvernements-huis, alwaar zij gul en minzaam onthaald werden.

—Naar wij vernemen zullen twee Eerwaarde Fraters, van de Congregatie uit Tilburg, den 12den dezer per stoomschip *Prins Willem I*, van den K. W. M. D. uit Amsterdam vertrekken met bestemming naar dit eiland, om alhier in onze Katholieke Inrichtingen van Onderwijs werkzaam te zijn.

—DINSDAG jl. werd de vergadering van den Kolonialen Raad voor het zittingjaar 1887-1888 geopend, met de bij het in ons vorig nummer opgenomen officiëele program voorgeschrevene plechtigheden.

Bij die gelegenheid hield de Hoog Ed. Gestr. Heer Gouverneur de volgende rede:

Mijne Heeren!

Het is mij eene aangename taak wederom te mogen voldoen aan het voorschrift van art. 67 van het regeeringsreglement, door heden de vergadering van den Kolonialen Raad voor een nieuw Zittingjaar te openen.

Het thans gesloten tijdperk heeft zich niet gekenmerkt door buitengewoon belangrijke voorvallen.

Orde en rust bleven gelukkig in de gansche kolonie onverstoord, maar de handel, haar hoofdbestaan, bleef kwijnende en er doen zich nog geen teekenen voor die op verbetering wijzen.

Hiertegenover staat, dat de veelvuldige regens van het afgeloopen jaar op Curaçao en op de beide naburige eilanden, in dit voorjaar een ruimen oogst aan mais, aard- peulen rankvruchten ten gevolge hebben gehad, waardoor de mindere bevolking in gunstiger omstandigheden verkeert dan in vele voorgaande jaren het geval was. De zoutoogst echter en de wegen in de buiten-districten hebben door dien aanhoudenden regen veel geleden, terwijl van een aantal plantages en vruchten-tuinen de dammen, die voor de drooge saizoenen het water moeten binnenhouden, voor den grooten drang van het water zijn bezweken.

Door den Storm op 17 Augustus zijn in den buiten-districten een aantal boomen ontworteld en veel hutten van de arbeiders vernield. Op *Aruba* en *Bonaire* heeft de arme bevolking eveneens het meest geleden, doch is op laatst genoemd eiland mede aan vele neringdoenden groote schade toegebracht doordien hunne vaartuigen (barkjes) waarmede zij handel drijven, meerendeels door de zee op strand geworpen en stukgeslagen werden.

Tot leniging der ramp werden alhier en in Nederland en ook elders giften ingezameld die op nieuw getuigen van groote offervaardigheid voor den noodlijdenden evenmensch.

De schade welke door den storm aan Gouvernements-eigendommen op de drie genoemde eilanden is toegebracht, bedraagt te zamen omstreeks *f* 24.000.—

Omtrent de Bovenwindsche eilanden valt niets vermeldenswaardig mede te deelen. Door aanhoudenden regen mislukte ook op *St. Martin* de zoutoogst grootendeels. Overigens was de afzet van dat artikel aldaar tengevolge van de verlaagde scheepvaart-rechten voor zoutschepen, williger dan vorige jaren.

De veestapel nam op al de eilanden der kolonie toe en werd vooral op Curaçao door aanvoer van runderen uit het buitenland, aanmerkelijk uitgebreid.

De gezondheidstoestand was over het algemeen niet zoo gunstig als gewoonlijk. In het begin des jaars deden zich gevallen van typhus voor waarvan enkelen met doodelijken afloop, terwijl ten gevolge van de buitengewone regens gedurende het geheele jaar, op vele plaatsen in de buiten-districten, zoo wel hier als op Aruba, moeraskoortsen ontstonden, die in de laatste maanden van het vorig en in het begin van dit jaar, een gevaarlijk en epidemisch karakter dreigden aan te nemen. Door tijdig aangebrachte hulp mocht het evenwel gelukken het gevaar aftewenden en is de ziekte thans zoo goed als geweken.

In de aansluiting met hetgeen ik het voorrecht had het voorgaande jaar aan U medetedeelen betreffende onze vooruitzichten op eene telegraphische gemeenschap met andere landen, kan ik thans vermelden, dat de met dat doel aan den graaf d'Oksza uitgereikte Concessie door dezen is aanvaard en dat de voor de nakoming bedongen waarborgsom door hem is gestort.

Het baggerwerk in den mond van het Spaansche water, is in September jl. ten einde gebracht. Hoewel het nagenoeg 14 maanden langer heeft geduurd dan was begroot en de ingang van het kanaal twee meter dieper is uitgebaggerd dan aanvankelijk in het plan lag, zijn de kosten van het geheele werk toch nog beneden de raming gebleven van den ingenieur van Doom die het op *f* 39350.— had geschat.

Oorlog- en andere schepen van de groote en diepgang als de Atjeh en de Koningin Emma der Nederlanden, kunnen thans het kanaal binnen als gedurende de maanden waarin de Caracasbaai, door Zuid en Zuidweste winden, voor schepen onveilig wordt gemaakt, het houden van quarantaine noodzakelijk mocht worden geacht.

Met het baggeren in den havenmond is in Maart jl. weder een begin gemaakt en zal dat werk thans met de beide aanwezige machines geregeld kunnen worden voortgezet.

De uitvoer van phosphorzure kalk van *Santa Barbara* was in 1886 veel minder dan in de drie voorgaande jaren, en zal dit jaar waarschijnlijk nog meer afnemen, daar de lagere prijzen het artikel op de Eurpeesche markten nog al drukken.

Van *Aruba* werd met 32 schepen eene hoeveelheid van 1944.33 M3 verscheept, waarvoor door de koloniale kas werd ontvangen, aan Concessie recht *f* 155,586,64; aan uitvoerrecht *f* 7,217,25 en aan scheepsongelden *f* 2.994,04.

Van *Santa Barbara* werd uitgevoerd met 14 vaartuigen, waaronder 5 stoomschepen, 18,726 M3. phosphorzure kalk.

De uitvoerrechten bedroegen *f* 18-725, en de scheepsongelden *f* 3,715,42.

Op klein Curaçao kwamen 5 schepen aan metende te zamen 4,623 M3. Aan uitvoerrecht en scheepsongelden werd betaald *f* 5,526,16.

De uitvoer van zout bedroeg op Curaçao 9.875; op St. Martin N. G. 196,832 en op Bonaire 11.906 Hecto liters.

Omtrent het onderwijs kan ik U weder gunstige mededeelingen doen. De belangstelling daarin neemt blijkbaar toe en in de behoefte aan onderwijskrachten wordt meer en meer voorzien.

Op de Openbare School (Afd. I en II) wordt met ijver gewerkt.

De Cursus in 1886 begon met 154 en eindigde met 193 leerlingen.

Het onderwijs op de landsscholen (Afd. III) wordt geregeld gegeven, maar het schoolverzuim blijft er groot.

Op de eilanden *St. Martin* N. G., *Bonaire* en *Aruba* is geen gebruik gemaakt van de gelegenheid tot het ontvangen van herhalingsonderwijs dat volgens mijne mededeeling van het vorige jaar aldaar zou worden gegeven.

Uit de toelichting op de Ontwerp-Verordening tot voorloopige vaststelling der Koloniale Huishoudelijke Begrooting voor het dienstjaar 1888, die U, ter voldoening aan art. 101 van het Regeeringsreglement, heden wordt aangeboden, zal U ontwaren, dat, hoewel de middelen in 1886 nog ruim hebben opgebracht, zij toch niet toereikend zijn geweest om alle de uitgaven te dekken, zoodat er over een bedrag van ongeveer *f* 22.000.— uit de saldos van vorige dienstjaren moest beschikt worden.

Onder de gedane uitgaven zijn echter begrepen omstreeks *f* 29.000.— voor een nieuwe baggermachine met vijf vlotten, en voor de herstelling van het sleepbootje, weshalve de gewone uitgaven toch ook nog in 1886 beneden de ontvangsten zijn gebleven.

Meerdere bijzonderheden van eenig aanbelang vallen niet te vermelden.

U, mijne Heeren, dank zeggende voor de mij tot dusver verleende medewerking, roep ik die ook thans weder met vertrouwen in.

Mogen onze gemeenschappelijke pogingen tot bevordering van het welzijn der kolonie, onder Hooger Zegen rijke vruchten dragen!

Ik verklaar de vergadering van den Kolonialen Raad voor het nieuwe Zittingjaar geopend.

BUITENLAND.

LONDEN.— Het plan om de Engelsche legatie bij den H. Stoel te herstellen, begint aanhangers te vinden in de politieke wereld van Groot Brittanje.

Verscheidene malen heeft men de gunstige gezindheid van de openbare meening daaromtrent kunnen waarnemen. Zal deze opwelling heden of morgen of nog later tot iets leiden? Men weet het niet. Maar wat zich met kracht schijnt te doen gelden, is de noodzakelijkheid van zulk eene toenadering. In dien geest heeft de *Pall Mall Gazette* het ernstige debat wederom geopend.

„ Hoe lang zal het nog duren, voor wij een pontificalen nuntius bij het Kabinet van St. James geaccrediteerd zien? Niet zeer lang meer, ten minste wanneer men den loop der zaken tot maatstaf neemt. Niet lang, dit hopen wij in allen gevalle, want de Paus vertegenwoordigt eene te werkelijke en onder eenige opzichten te sterke macht in de wereldzaken, dan dat een gouvernement in staat kan zijn jegens hem het politieke ostracisme volhouden, dat het in vroegere tijden tegen hem uitsprak, toen de Paus en zij, die ons land regeerden in een strijd op leven en dood gewikkeld waren.

„Er smeult natuurlijk nog iets van dien ouden theologischen strijd, dat weder vlam zal vatten, als men zal voorstellen de betrekkingen met het Vaticaan wederom aan te knoopen, maar dat zijn zaken van een ver verleden, die ook weldra verdwijnen zullen. De factoren en de blijvende machten welke den tegenwoordigen Staat regeeren, toonen aan, dat het noch wijs noch nuttig is ons het beste middel te onthouden, waardoor wij weten wat de Paus denkt en hem kunnen zeggen, wat wij denken. Daar de Paus een groote macht *dezer* wereld is, wat zal hij dan niet in het toekomstige zijn?

„ Het spel van Ierland in het belang van allen te regeeren zonder de Ieren is uit, en wij zijn thans getuigen van den doodstrijd van dit oude systeem. Maar de Stoel van den H. Petrus met de door Leo XIII aangevangen politiek kan het vredelievende middelpunt van de tegenwoordige wereld worden. Hoe lang zal Engeland zich nog van dat invloedrijke Centrum verwijderd houden, dat bestemd schijnt om groote dingen voor de menschheid en de beschaving uit te werken?".

PARIJS.—In eene Parijsche correspondentie aan de *N. R. Ct.* leest men het volgende:

Wat zonderlinge toestanden ziet men toch hier in de samenleving!

Eenigen tijd geleden gaat een man, Jean Baffier, gewapend met een degenstok, naar het gebouw der Kamer van afgevaardigden. Hij vraagt aldaar een der Parijsche Kamerleden te spreken, dien hij [illegible] gezien heeft en dien hij ternauwer nood kent. Het Kamerlid, de heer Germain Casse, komt te voorschijn, en zoodra ziet de man hem niet, of hij steekt hem zijn degen in de zijde. Men zal zeg-

gen : die man is een moordenaar, hij hoort thuis in het tuchthuis. Neen, de Parijsche jury denkt er anders over en spreekt hem vrij. Gij zult zeggen : dan was de man misschien gek en zet hem in een gekkenhuis, zoodat hij ten minste onschadelijk wordt gemaakt voor anderen. Neen, ook dat niet. De geneesheeren verklaren, dat hij aansprakelijk kan gesteld worden vóór zijne daden. Maar waarom spreekt men den man dan vrij ? Ik kan het niet nader verklaren. Men heeft hem vrijgesproken, omdat hij als beeldhouwer werkte aan een standbeeld van Saint-Just, den lieftalligen vriend van Robespierre. En hij was zoo vervuld van dit schoone model, dat hij de practijk heeft willen laten volgen op de theoretische beschouwing, en een onweerstaanbaren aandrang heeft gevoeld, om een Kamerlid van kant te maken, en daarom is deze goede man niet in het tuchthuis gezet.

Als er later een Taine is ; die dezen tijd beschrijft, dat hij dan vooral niet de vrijspraak van den beeldhouder Jean Baffier vergete, want zij is inderdaad een van de merkwaardigste verschijnselen van maatschappelijke verwarring die men kan opnoemen.

Als de kunstenaars, die niet genoeg succes naar hunnen zin hebben, ieder een Kamerlid gaan doodsteken, dan zal er aan de parlementaire moeilijkheden spoedig een einde komen. Men mag het ongestraft doen, mits men maar bewijzen kan, veel gestudeerd te hebben in de dagbladartikelen over Marat en in de redevoeringen van Robespierre.

Als deze Baffier niet gewerkt had aan een standbeeld voor Saint-Just, maar aan een afbeeldsel van den hertog van Alba of van den inquisiteur Torquemada, en hij had dan den heer Germain Casse willen doodsteken, zou hij dan evenzeer vrijgesproken zijn ?

BRUSSEL.— De militaire quaestie blijft steeds aan de orde van den dag en wordt gedurig door de Belgische couranten behandeld. Zij verdient werkelijk ernstig overwogen te worden, alvorens 60 millioen en later nog meer aan den alles verslindenden oorlogsgod te offeren. Alle middelen worden gebruikt om het Ministerie de meerderheid te bezorgen; de afgevaardigden vooral uit de beide Vlaanderen blijven halstarrig weigeren hunne stem aan het wetsvoorstel te geven. De Katholieke couranten hebben van hooger hand wenken gekregen het Ministerie niet te bestrijden, omdat het zeker zal vallen, indien de Koning zijn wil niet kan doorzetten. Het kwaad zou zoo groot niet zijn, want bij eene ontbinding der Kamers zouden de Katholieken herkozen worden. Het land wil niet hooren van militaire lasten en nieuwe vestingen en daarom graaft het tegenwoordig Ministerie zijn eigen graf, tot groot genoegen van de liberalen en waarschijnlijk van den Koning.

— De Minister Thonissen heeft in de Kamer over de schoolwet gesproken en bekend dat er schromelijk misbruik wordt gemaakt in zake van het wachtgeld, toegekend aan de onderwijzers. Hij wil echter geen algemeenen maatregel nemen, maar ieder geval onderzoeken. De Minister is van goeden wil, maar wordt door zijne liberale omgeving bedrogen en belet iets uit te voeren. Voor het lager onderwijs betaalt de Staat jaarlijks de som van fr. 1.165.074.28 *aan wachtgeld;* voor de onderwijzers aan de normaalscholen is uitgetrokken op de begrooting de som van fr. 77.727.79.

Thonissen deelde ook mede, dat hij voornemens was 16 ledig staande scholen op te heffen, zoodat allengskens het getal dier nuttelooze en kostbare inrichtingen zal verminderen, Eenige afgevaardigden hebben met warmte en overtuiging voor de zaak van het bijzonder onderwijs gepleit, terwijl Thonissen, tot groot genoegen der liberalen steeds het openbaar onderwijs voorstaat, terwijl hij toch in gemoede moet bekennen, dat het openbaar onderwijs in den dienst staat van het ongeloof. Ook wil hij de arrondissements-commissarissen niet opheffen, d. w. z. hij kan niet, omdat een hoogere hand deze dertig liberalen, welke bij de verkiezingen zeer nuttig zijn, beschermt. Van de 90 schoolopzieners zijn er 16 Katholiek, en nog schreeuwen de liberalen dat Thonissen partijdig, ja een tiran is ; wanneer zal hij begrijpen, — vragen de Katholieken van België terecht — dat hij nooit de goedkeuring der liberalen zal erlangen en ondertusschen de belangen zijner partijgenooten met voeten treedt?

MADRID.—De Madridsche *Epoca* schrijft :

„ Een onzer vrienden, die op de Philippijnen woont en zich wegens gezondheidsredenen tijdelijk te Hong-Kong ophoudt, schrijft ons dat men in alle kringen der Europeesche bevolking van deze stad van een toast spreekt, die door den aldaar resideerenden Spaanschen vertegenwoordiger in het huis van den heer Blondin is uitgebracht.

„ De spreker heeft nl. niet alleen „ op den bloei van Frankrijk” gedronken, waartoe hij zich had moeten beperken om de goede gezindheid uit te drukken van ons vaderland jegens de naburige Republiek, maar, vervoerd door eene onbedachtzame geestdrift, heeft hij er bij gevoegd : Ik eindig, mijne heeren, met te drinken op het geluk van Frankrijk en op eene schitterende revanche.”

Een correspondent der *Nordd. Allg. Ztg.* voegt hierbij, dat de heer Han, vertegenwoordiger der Oostenrijksch-Hongaarsche monarchie, die aanwezig was, en alle overige gasten niet konden nalaten hunne hoogste verbazing uit te drukken over dezen onverwachten toast, die zoo slecht overeenkomt met de voorzichtigheid, tot welke een ambt verplicht als dat van vertegenwoordiger van Spanje in China.

Het is te begrijpen, dat de heer Von Brandt, de vertegenwoordiger van Duitschland in het Hemelsch Rijk, die in kennis is gesteld met dezen heildronk, niet heeft nagelaten daarop een scherpe commentaar in te leveren.

Verder heet het in de correspondentie van het Spaansche blad :

„ Wij bepalen ons tot de opmerking, dat, wanneer de zaak waar is, en wij houden ze voor waar, de regeering niet mag toestaan, dat hare vertegenwoordigers met strafbare lichtzinnigheid vergeten, wat zij hunne positie verschuldigd zijn. Wij vreezen echter dat de officieuse Spaansche pers evenals bij andere gelegenheden voor ons slechts stilzwijgen in de plaats van een antwoord zal hebben.”

ST. PETERSBURG.— Men verzekert, dat eene belasting op de reispassen in Rusland zal worden ingevoerd. De *Köln. Ztg.* meent, dat het doel niet zoozeer is de schatkist te stijven dan wel het reizen van Russen naar het buitenland zooveel mogelijk tegen te gaan.

„ De neiging om het Russische volk — zoo zegt de *Köln.* daarvan — door eene soort van Chineeschen muur zoo mogelijk buiten alle aanraking met den invloed der Westersche beschaving te sluiten en het daardoor zijne veelgeprezen Slavische eigenaardigheden onvervalscht te doen behouden, schijnt op dit oogenblik in de Petersburger kringen zeer levendig te zijn. De ziekelijke zucht tot afsluiting, uit een overspannen nationaal gevoel voortkomende, speelt ook eene rol in den strijd tusschen de Heeren Von Giers en Katkoff. In dezen aanhanger van het dogma van het ware Russendom gloeit die wilde haat tegen „ het verrotte Westen” en zijne hoogere beschaving, welke gewoonlijk den vorm van een onoverwinbaren afkeer tegen Duitschland aanneemt. Daar de Czaar door zijne opvoeding de Europeesche toestanden niet van nabij kent, bestaat de waarde, die personen als Von Giers voor Rusland hebben, juist hierin, dat zij, met de Europeesche gedachten en wijze van denken vertrouwd, dikwijls in de gelegenheid zijn, door hunnen bescheiden invloed de Russische politiek voor fouten te bewaren, die haren oorsprong in eene gebrekkige kennis van Europa hebben. Ongelukkig genoeg schijnen de smartelijke ervaringen der laatste maanden den Czaar nog niet de overtuiging bijgebracht te hebben, dat mannen als Von Giers te onmisbaarder worden, hoe onstuimiger Katkoff en de zijnen optreden.”

Den 10 Mei 1887 overleed alhier, na het ontvangen der H. H. Sacramenten, Zijne Doorluchtige Hoogwaardigheid Mgr. **C. H. J. Reijnen,** van de Orde der Predikheeren, titulair Bisschop van Assurië en Vicarius Apostolicus van Curaçao, in den ouderdom van ruim 50 jaren.

Curaçao 12 Mei 1887.

F. E. C. Kieckens.

Adminis. Vic. Apost.

Heden ontving ik het treurige bericht, dat mijn geliefde Vader in den ouderdom van 70 jaar, voorzien van de H. H. Sacramenten der Stervenden, overleden is te Delft (Nederland) den 30 sten Maart l. l.

Curaçao, 4 Mei 1887.

A. Maane

Algemeene Kennisgeving.

BEKENDMAKING.

De publieke verkoop van zilveren en gouden VOORWERPEN, beleend bij de *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t/m. 31 December 1884, onder Nos. 7824 T t/m. 2691 V, wordt voortgezet op Donderdag, den 26den Mei en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door aanzuivering der interesten.

Curaçao, 13 Mei 1887.

De Voorzitter,

M. P. CURIEL.

ANOENCIO.

Beendemeentoe na fiendisji di PREENDANAN koe tien plaka fiá riba nan na *Spaar- en Beleenbank*, eesta eesnan fo di 1 di Juli te 31 di December 1884 bau di No. 7825 T te 2691 V, lo tien loega Djaweebs, dia 26 di Mei, i dianan koe ta sigui.

Ta pidi doonjonan di e preendanan aji bin paga nan intres afin di evita nan beendemeentoe.

Corsouw, 13 Mei 1887.

President,

M. P. CURIEL.

AVISO

Esa koe ta firma aki bouw ta pidi na toer es nan koe debele di bin pagá na término di 15 dia, a fin di evitele di toema paso desagradable, of di publiká nan nomber pa público sabi kende nan ta.

Corsouw, 29 April 1887.

Jose Ramon Fanente.

De directie der Curaçaosche Meisjesschool heeft de eer Ouders en Voogden kennis te geven dat van 1 dezer de Heeren L. M. Diaz en Daniel De Sola aan genoemde school werkzaam zijn.

Curaçao 5 Mei 1887.

TE KOOP.

HET HUIS N° 5 met erf, staande en gelegen op Scharlo.

Nadere inlichtingen verstrekt

C. M. DE HASETH.

TE KOOP.

HET HEERENHUIS met koraal en bijgebouwen, gelegen in de *Concentie-Steeg*, Overzijde, toebehoorende aan Juan M. de Pool.

Te bevragen bij

Mev. Juan M. de Pool.

Curaçao 9 April 1887.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA.